

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 217.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000504208/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

om: at man kunde ikke hindre en Krage i at flyve over Ens Hoved; naar man hindrede den i at bygge Rede i Haaret, saa var det ogsaa nok. —

Lidt efter hørte han Trin paa Stentrappen op til Cellen. Det kunde ikke være andre end Wolfs; denne var ranglet og hjulbenet, hvad der gav hans Fodskifte en egen let kjendelig Art.

Idet Wolf traadte ind ad Døren, forudfælte Doktor Luther ligesom i et Nu alle de Lidelser, som nu forestod ham, og han fornåm, at han ikke vilde kunne bære alt dette skjult for Wolf. — Men derved fik det pludselig Magten over ham, — han sank ned paa Bænken ved Bordet med Arme og Hoved strakt frem over dette — og hulkede højt.

Wolf stod ludende med Overkroppen og løftede skiftevis paa Benene, som det var hans Vane, naar han blev tvivlraadig. »Hm, hm, hm,« sagde han. »Er der noget, jeg kan hjælpe med, Doktor Martinus?«

»Nej. Men Du kan lade være med at tale til nogen om, at jeg er syg.«

»Ja, ja — ja, ja! — — Men saa kan jeg vel ellers gjerne gaa igjen?«

»Du kan ligesaa godt blive. Du har jo ingen Ting at gaa efter.«

»Nej — — saamænd. Sagen er den, naar man staar dernede i Porten til Gaden, saa kommer der alligevel en hel Del Folk og vil have at vide, hvad det er, der skal foregaa i Morgen der udenfor Elsterporten ved Helligkorskapellet, og hvad det egentlig er, I er bleven bandsat for.«

»Jamen saa kan Du jo lade være at staa i Porten.«

»Ja — naturligvis. — Men jeg troede jo egentlig, det kunde være godt, om de fik nogen rigtig Besked om det.«

»Bliv Du nu hellere her.«

Wolf svarede ikke, men satte sig ved Bordet. Han følte sig lidt stødt.

Doktor Luther ønskede, at Wolf atter vilde give sig til at snakke. Han mente, at Wolfs Snak kunde hindre hans egen Angst — disse Bølger af Angst, der stormede mod hans Sind — fra at tage bestemt Skikkelse, ligesom faa Ansigt eller Navn. Og det var dog bedre, saa længe de bestemte Træk, de bestemte Anklager eller Trusler kunde holdes borte — — skjønt han, naar han gav det mindste efter for sine Tanker, jo godt vidste, hvad det drejede sig om.